

עולה עמו - ואינה יורדת עמו / יאיר קאהן

שאלה בסיסית שנידונה במשניות כתובות היא: מה הם החיובים בין הבעל לאשתו? על שאלה זו נוספת שאלה משנית: מהי רמת אותם חיובים? שאלה זו מתעוררת בגמרא במצב בו רמת חילו של הבעל שונה מזו של האשה. וכלל הוא בידינו "אשתו עולה עמו (לרמת הבעל) אבל לא יורדת עמו (מרמתה)" (לשון הירושלמי פ"ה ה"ו). התייחסות מפורשת לכלל זה היא מצומצמת, ולכן מקום להתגדר מונח לפנינו.

א.

במסגרת חיובי הבעל לאשתו שנינו (דף מ"ו:) "וחייב במזונותיה ובפרקונה וקבורתה, רבי יהודה אומר אפילו עני שבשיראל לא לפחות משני חלילין ומקוננת", ועלה גרסינן (דף מ"ח.):

"מכלל דתנא קמא סבר הני לא. היכי דמי?... כגון דאורחיה דידיה (רמת הבעל) ולאן אורחה דידיה (רמת אשתו). תנא קמא סבר כי אמרינן עולה עמו ואינה יורדת עמו הני מילי מחלים, אבל לאחר מיתה לא. ורבי יהודה סבר אפילו לאחר מיתה. אמר רב חסדא אמר מר עוקבא הלכה כרבי יהודה... מי שהלך למדינת הים ומתה אשתו, בית דין יורדין לנכסיו וקוברין אותה... אף לפי כבודו, הא קמ"ל עולה עמו ואינה יורדת עמו ואפילו לאחר מיתה."

מוכח מכאן שהכלל "עולה עמו ואינה יורדת עמו" שייך גם כאשר הבעל אינו יחד עם אשתו, שהרי אף כשהבעל במדינת הים, אשתו עולה עמו ואינה יורדת. בפרק אע"פ (סה.), לעומת זאת, משמע שדין זה שייך רק כשהבעל ואשתו דרים בכפיפה אחת.

"ת"ר אין נותנין לה (במשרה אשתו על ידי שלישי) כר וכסת, משום ר' נתן אמר נותנין לה כר וכסת. היכי דמי?... כגון דאורחיה דידיה ולא אורחה דידיה. תנא קמא סבר, אמר לה כי אזילנא שקילנא להו, וכי אתינא מליחנא להו בהדאי..."

משמע שבעל פטור מדין "עולה עמו ואינה יורדת עמו" כשמשרה אשתו על ידי שלישי (1).

ומאידך בפרק המדיר (ע:): משמע להיפך. ש"עולה עמו ואינה יורדת עמו" דוקא במצב בו הבעל משרה את אשתו על ידי שלישי, ולא כאשר הבעל ואשתו חיים ביחד.

"דרגילה בבית נשא (בבית אביה, והיינו לכאורה רמת חיים של האשה) וקא מגלגלא בהדיה (יורדת לרמת חיים של הבעל), דאמרה ליה עד האידינא דלא אדרתן גלגילנא בהדך, השתא דאדרתן לא מצינא דאגלגל בהדך."

לפום ריהטא משמע שהאשה מסתפקת ברמת חיים של הבעל כל עוד שניהם ביחד, אבל ברגע שהבעל מדיר את אשתו מליהנות לו, והיא אוכלת על ידי פרנס, הדרא דין "עולה עמו ואינה יורדת עמו" לדוכתא.

הראשונים מדוחק קושיא זו הבינו את הסוגיא בצורות שונות. (עיין תוס' שם ד"ה "והאידינא"), אבל נראה בהמשך אם יש יסוד ללימוד סוגיא זו כפשוטה.

עלינו לבאר אם כן מתי מפעילים דין "עולה עמו ואינה יורדת עמו": האם רק כאשר הבעל משרה אשתו על ידי שלישי, או דוקא כששניהם דרים בכפיפה

(1) וכך לכאורה הבין רש"י שם. ועיין בריטב"א. אמנם יש ראשונים שהסבירו באופן אחר.

אחת, או שמא בשני המקרים גם יחד? לשם כך נצטרך לרדת לעומקה של הלכה זו הקובעת שאשה עולה עם בעלה ואינה יורדת עמו.

ב.

הגמרא בדף מח. קובעת שהתנאים חולקים בהיקף דין "עולה עמו ואינה יורדת עמו". לפי התנא קמא דין זה שייך רק מחיים, בעוד שר' יהודה מפעילו אף לאחר מיתה. לכאורה שיטת ר' יהודה היא פשוטה. אם אמנם הכלל "עולה עמו" ו"אינה יורדת עמו" קובע את רמת חיובי הבעל, מאי שנא חיוב מזונות מחיוב קבורה?

ונראה לחלק אליבא דתנא קמא, דשאני חיובי הבעל בחיי אשתו מחיוביו לאחר מיתה. בחיי אשתו חיובי הבעל הם ביסודם חיובי אישות (2). הבעל חייב לזון את אשתו, לפדותה, לרפאותה וכו'. (אמנם ייתכן שיש ביטוי ממוני לחיובים אלו, אבל ביסודם הם חיובי אישות.) מאידך, לאחר מות האשה אין חיובי הבעל חיובי אישות, אלא חוב ממוני המוטל על נכסיו. אין הבעל חייב לקבור את אשתו, אלא חייב לממן את הקבורה. וסובר התנא קמא, שדין "עולה עמו ואינה יורדת עמו" שייך רק בחיובים שהם ביסודם חיובי אישות, אבל בחוב ממוני רגיל אין הבעל חייב יותר מכפי צורכה.

ר' יהודה חולק ומרחיב דין "עולה עמו ואינה יורדת עמו" אפילו לאחר מיתה. ואפשר להסביר שיטתו בשתי צורות:
א. הוא חולק על הבנת התנא קמא בדיון "עולה עמו ואינה יורדת עמו", ומיישמו אף לחובות ממוניות של הבעל.

(2) עיין עמ' 12 והערה 8 לגבי הגדרת המונחים "אישות" ו"ממון" - המערכת.

ב. חולק על הגדרת התנא קמא בחיוב קבורה. לפי ר' יהודה אף קבורה הוי ביסודה חיוב אישות ולא חוב ממוני גרידא.
לדין דפסקינן כר' יהודה, שאלה זו בנוגע לדין "עולה עמו ואינה יורדת עמו" נשאר פתוחה.

לגבי אלמנה גרסינן בירושלמי (פ"ה ה"ו) "אלמנה ובניה יורדין אבל לא עולין". משמע שאין דין "עולה עמו ואינה יורדת עמו" בקשר לאלמנה (3). אבל הרמב"ם (פ"ח הלכות אישות ה"ג) סובר שגם אלמנה "עולה עמו ואינה יורדת עמו" (4). אם נאמר שדין "עולה עמו ואינה יורדת עמו" לא שייך באלמנה, יש להסביר שהחובות לאלמנה הם בגדר חובות ממוניות גרידא, ובחובות אלו לא שייך דין "עולה עמו ואינה יורדת עמו". המרחיבים דין "עולה עמו ואינה יורדת עמו" לאלמנה יכולים לחלוק בהכנת עצם הדין, ולסבור ש"עולה עמו ואינה יורדת עמו" הוא פרט הקובע רמת חובת הבעל גם בחובות ממוניות. אבל ייתכן שהם חולקים בהכנת אלמנה. לדעתם החיובים לאלמנה הם הרחבה והמשך של חיובי אישות (5) (6). אם כן גם לשיטות אלו אפשר לצמצם דין "עולה עמו ואינה יורדת עמו" לחיובים שהם ביסודם חיובי

(3) ועיין במאירי סוף פרק אע"פ.

(4) עוד עיין תשובות הרמב"ן סימן פ"ז, ספר העיטור ערך "כתובה" הדין הששי, ושול"ת תשב"ץ ח"ב סימן קצ"ג.

(5) וכן משמע ברמב"ם פ"ח הלכות אישות ה"ד, ה"ו, וה"ד ועיין שם בראב"ד.

(6) עיין במאמר "זכויות האלמנה וחובותיה" עמ' 257 דיון בשאלה זו בהרחבה - המערכת.

אישות (7).

בשלטי גבורים (כ. באלפס) מובא בשם הריא"ז (8) שגם הבת עולה ואינה יורדת במזונותיה (9) (10). על כרחך סובר הריא"ז שדין עולה עמו ואינה יורדת עמו הוי קביעת רמת החובות הממוניות של הבעל (11).

הגמרא (סא.) מביאה מחלוקת אמוראים בקשר למקור דין "עולה עמו ואינה יורדת עמו".

"אמר רב הונא מאי קראה? והיא 'בעולת בעל', בעלייתו של בעל ולא בירידתו של בעל. ר' אלעזר אמר מהכא, 'כי היא היתה אם כל חי', לחיים ניתנה ולא לצער ניתנה".

"בעולת בעל" מדגיש יותר את צד האישות בין הבעל לאשתו. מסתבר לפי מקור זה לצמצם את הדין לחיובים שהם ביסודם חיובי אישות. וזה לשון מראה הפנים על הירושלמי (פ"ה ה"ו) "ונראה דנפקא מינה בין אלו הלימודים, דמקרא דרב הונא איכא למימר דוקא בחייו דשייכא לומר בעלייתו של בעל, ומקרא דר' אלעזר אפילו לאחר מיתה, דלחיים נבראה ולא לצער".

(7) הרמב"ם (פ"ח ה"ד) מפקיע דין "עולה עמו ואינה יורדת עמו" מאלמנה הניזונת בבית אביה. ועיין שיטת מר בר רב אשי (דף נ"ד).

* הבנה זו אינה הכרחית ברמב"ם - המערכת.

(8) וכן משמע מרש"י (סח. ד"ה "הא") ותוס' (ד"ה "מאי"). וע"ע בית שמואל ס' קי"ב ס"ק י"ד.

(9) עיין להלן הערה 13 - המערכת.

(10) עיין בירושלמי פ"ה ה"ו "הבת לא עולה ולא יורדת" ועיין שם פ"ב ה"א ובמאירי סוף פרק אע"פ.

(11) ועיין ברמב"ם (פ"ט ה"א) החולק על הריא"ז. ועוד עיין פ"ג ה"ו.

עתה נחזור לדברי הגמרא בדף סה. מפשטות הסוגיא שם משמע שדין "עולה עמו ואינה יורדת עמו" אינו שייך במצב בו הבעל משרה את אשתו על ידי שלישי. וכן משמע מרש"י שם. כדי להסביר שיטה זו, נצטרך להגדיר חיובי מזונות וכסות כאשר הבעל משרה אשתו על ידי שלישי כחובות ממוניים, אף על פי שחיובים אלו הם ביסודם חיובי אישות כששניהם דרים בכפיפה אחת (12). לפי הרמב"ם (פ"ב הל"ב) הפוסק שרשות ביד הבעל לזון את אשתו על ידי שלישי, חילוק זה קשה. אבל לפי הראשונים (דף סד:): החולקים על הרמב"ם, בעקבות הירושלמי (פ"ז הל"א) דבעל משרה אשתו על ידי שלישי דוקא בשקיבלה האשה עליה, ניתן לומר שחיובי מזונות וכסות תרתי ביה:

א. חוב ממוני

ב. חיוב אישות

במשרה אשתו על ידי שלישי, האשה מוותרת על חיוב האישות, ונשאר החוב הממוני.

ג.

בדף מח. גרסינן: "אמר רב חילא בר אבין אמר רב הונא מי שהלך למדינת הים ומתה אשתו, בית דין יורדין לנכסיו וקוברין אותה לפי כבודו". ודייקינן עלה: "לפי כבודו ולא לפי כבודה? אימא אף לפי כבודו". רש"י (שם ד"ה "לפי כבודו") מסביר את תמיהת הגמרא "לפי כבודו ולא לפי כבודה?" "הא ודאי אינה יורדת עמו, ואפילו למאן דלית ליה עולה עמו לאחר

(12) עיין במאמר "מערכת היחסים שבין הבעל לאשתו" עמ' 28, חילוק בדעת הירושלמי בין אופי חיובי הבעל כשדר עם אשתו בכפיפה אחת לבין אופים כשהבעל במדינת הים, ובמאמר "מעשה ידי האשה" עמ' 155 חילוק זה בדעת הרמב"ם - המערכת.

מיתה אינה יורדת אית ליה".

לפי דרכינו "מאן דלית ליה עולה עמו לאחר מיתה" סובר דלאחר מיתה חיובי הבעל הם ביסודם חובות ממוניות. ובכל זאת לדעת רש"י "אינה יורדת אית ליה" על כורחך לפי רש"י יש לחלק בין "עולה עמו" ל"אינה יורדת עמו", ד"עולה עמו" (לפחות לתנא קמא דר' יהודה) שייך רק בחיובים שהם ביסודם חיובי אישות, כאשר "אינה יורדת עמו" שייך אף בחובות ממוניות. הרשב"א בתשובותיו (ח"א סימן תתקכ"ג) סובר שאלמנה אינה יורדת עמו, ומכל מקום אינה עולה עמו. ולפי הנ"ל יש להסביר דחיובי היורשים לאלמנה לדעת הרשב"א, הינם ביסודם חובות ממוניות. ממילא אף על פי דאינה "עולה עמו", מכל מקום "אינה יורדת עמו".

לפי החילוק הנ"ל בין "עולה עמו" ל"אינה יורדת עמו", יש לומר דמשרה אשתו על ידי שלישי, שחובות הבעל הם רק חובות ממוניים, אין האשה עולה עם הבעל, אבל מכל מקום "אינה יורדת עמו". וכן פירש הריטב"א את דברי רש"י: "דכי אמרינן עולה עמו, הני מילי כל שהיא עמו, אבל לא כשאינה עמו... (אבל) אינה יורדת עמו, אף על פי שאינה עמו" (13).

ד.

ראינו עד כה חקירה אם "עולה עמו ואינה יורדת עמו" שייך דוקא בחיובים שהם ביסודם חיובי אישות, או גם בחובות ממוניות שבין הבעל

(13) כך נראה בדברי הרי"א"ז (שלטי גיבורים סב: באלפס ס' א) הכותב: "מי שהלך למדינת הים... פוסקים לה מזונות לפי כבודה...". וכן יש להבין את הפסק שהובא לעיל עמ' 40 בשם הרי"א"ז: "הבנות נלזונות מנכסי אביהן לפי כבודתן" - המערכת.

לאשתו. בקשר לשאלה זו, הצענו חילוק בין "עולה עמו" ל"אינה יורדת עמו". אבל נראה שיש גם דרך אחרת בהבנת דין עולה עמו ואינה יורדת עמו. הרשב"א בחידושו (דף סה.) מחלק בין "עולה עמו" ל"אינה יורדת עמו" באופן אחר: "כשהוא עני אין מחייבין אותו לחזר וליתן לה כר וכסת, דאילו הוה אורחא דידה הוה מחייבו ליה משום דאינה יורדת עמו לעולם אלא מחזר בעיר וטרח ומיתני לה, אבל כשאין לה אלא מצד עליותו של בעל אין מחייבין אותו ליתן לה כל שהוא עני". מוכח מדבר הרשב"א שההבדל בין "עולה עמו" ל"אינה יורדת עמו" אינו רק בקשר להיקף, אלא חלוק דין "עולה עמו" מדין "אינה יורדת עמו" ביסוד הדין ואופיו (14).

ונראה לחדש דאין "עולה עמו" פרט הקובע רמת החיובים בין הבעל ואשתו, אלא דין הקובע את אופי חיי הזוג. אם הבעל חי ברמה מסוימת, הוא חייב להתליחס לאשתו באותה צורה, דלא יתכן מצב של איפה ואיפה בין הבעל לאשתו. "אינה יורדת עמו" לעומת זאת, הוא פרט בחיובים בין הבעל ואשתו. וממילא לגבי "אינה יורדת עמו" הבעל חייב גם כאשר הוא עני, ככל יתר חיוביו, אבל "עולה עמו" שאינו פרט בחיובי הבעל, ייתכן שבמקום טורח ועוני, הבעל פטור.

הרמב"ן (בדף סה.) קובע ש"עולה עמו" היינו לרמת חיים של בנות משפחת הבעל, אבל לא לרמת הבעל עצמו. ר"ת (תוס' ד"ה "דאורחיה" דף מח.), מאידך, סובר ש"עולה עמו" היינו דוקא לרמת חיים של הבעל ולא לבנות

14) אפשר לתלות החילוק באופי, בחילוק ה"נ"ל. ל"אינה יורדת עמו" השליך גם בחובות ממוניות, יש אופי של חוב ממוני, ממילא גם עני חייב, אבל "עולה עמו" השליך רק בחיובי אישות הוי חיוב הגברא גרידא בלי ביטוי ממוני, ואין עני חייב לחזר בעיר.

משפחתו. ייתכן דבזה פליגי: לפי הרמב"ן "עולה עמו" הנו פרט בחיובי הבעל ואשתו. לפיכך הבעל מסתפק בעליית אשתו לרמת בנות משפחתו, אבל לפי ר"ת זה דין הקובע את אופי חילי הזוג. הואיל והמטרה היא שיוויון בין בני הזוג האשה עולה לרמת הבעל עצמו.

לפי הבנה זו אפשר להסביר שיטת תנא קמא דר' יהודה (דף מח.) ד"עולה עמו ואינה יורדת עמו הני מילי מחיים, אבל לאחר מיתה לא". אם "עולה עמו" קובע אופי חילי הזוג מסתבר לצמצם דין זה למקרה ששניהם חיים, ור' יהודה יכול לחלוק על הבנת התנא קמא בדין "עולה עמו", דלפי ר' יהודה דין זה הינו פרט בחיובי הבעל ואשתו. אם כן שייך הוא גם לאחר מיתה. או שר' יהודה סובר שגם קבורה היא חלק מההתייחסות של הבעל לאשתו, שהבעל מתחייב לאשתו, בתור אשתו, לקבור אותה בצורה שבה הוא היה נקבר. (לאור הבנה זו אפשר גם להסביר המחלוקת אם דין "עולה עמו ואינה יורדת עמו" שייך באלמנה)

עתה נחזור ונדייק בדברי רש"י (דף סה.). לשיטתו דין "עולה עמו" שייך דוקא במצב בו הבעל ואשתו דרים בכפיפה אחת, לאפוקי בעל המשרה אשתו ע"י שלישי. ותימא! הרי מפורש בדף מח. שאשה עולה עם בעלה גם כאשר הבעל במדינת הים (15). ועוד קשה, בדף מח. רש"י מגדיר "עולה עמו" כמו הרמב"ן, "אורחיה - לבנות משפחתו", בעוד שבדף סה. רש"י מפרש "אורחיה - דרכו" כמו ר"ת.

ונראה דלפי רש"י יש שני דינים ב"עולה עמו":

א. פרט בחיובי הבעל.

ב. קביעת אופי חילי הזוג.

(15) עיין בב"ח סימן פ"ט הלומד גמרא זו באופן אחר. ודבריו דחוקים.

הראשון שייך גם כשאינן הבעל ואשתו חיים ביחד, ונמדד לפי דרך בנות משפחתו. לפיכך בדף מח. שמדובר בדין "עולה עמו" לאחר מיתת האשה, רש"י מפרש "עולה עמו" - כדרך בנות משפחתו. ודין זה שייך גם כשהבעל במדינת הים. אבל בדף סה. מדובר על "עולה עמו" השייך דוקא כשהבעל יחד עם אשתו. ועל כורחך מדובר בדין השני, ש"עולה עמו" קובע אופי חיי הזוג. ומסתבר שדין זה נמדד לפי דרך הבעל עצמו. ממילא בדף סה. רש"י מפרש אורחיה כמו ר"ת, דהיינו דרך הבעל עצמו (16).

ה.

יש להקשות על הבנתנו ש"עולה עמו" שואף לשיוויון בין בני הזוג. לכאורה "אינה יורדת עמו" פוגע בעקרון זה, וגורם להבדלים בין הבעל לאשתו!

אם נצמצם דין "אינה יורדת עמו" למצב בו הבעל ואשתו אינם חיים יחד, אבל כששניהם דרים בכפיפה אחת אמנם יורדת עמו, אז דין זה לא יגרום שום פגם בעקרון השיוויון בין בני הזוג. לפי שיטה זו ניתן ללמוד את הסוגיא בהמדיר כפשוטה, "דרגילה בבית נשא וקא מגלגלא בהדיה" כלומר כאשר שניהם ביחד יורדת עמו. "דאמרה ליה עד האידנא דלא אדרתן גלגילנא בהדך" כלומר לפני הנדר שניהם חיו ביחד ויורדת עמו. "השתא דאדרתן לא מצינא דאיגלגל בהדך" כלומר אחר הנדר הבעל משרה אשתו על ידי שלישי, ממילא אינה יורדת עמו. פירוש זה, ניתן לאומרו מצד הסברא, אבל לא מצאתי אחד מרבתינו הראשונים שפירש כך את את הסוגיא (17). תוס' אמנם מעלים אפשרות זו

(16) עיין שטמ"ק (ס"ה. ד"ה "מה שכתבו").

(17) יש מקום לפקפק ברמב"ם. עיין בפל"ב הל"א, ופל"ג ה"ה והל"א, שחסר

כהוה אמינא: (דף מח. ד"ה "מי שהלך") "טפי הוה רבותא דאפילו כשהוא אצלה דאינה יורדת עמו". בלי רבותא זו, כשאינן הבעל אצלה "אינה יורדת עמו". אבל כשהם ביחד היא יורדת, והיינו כדאמרן.

תוס' (בדף ע: ד"ה "והאינא") מגדירים "אינה יורדת עמו" באופן שאין הדין פוגע בשיוויון הזוג "שכל זמן שהיא עמו יש לה לגלגל עמו, דאף על גב דאין יורדת עמו, דאין זה חשיב ירידה, דמיירי שאין בני משפחתה העשירים כמו בעלה רגילין בכך, אלא אביה מתוך עשרו היה מותר". לפי תוס' האשה אכן יורדת מרמת עושרו של אביה כאשר הבעל ואשתו ביחד. ולפי הנ"ל הדבר מובן. כיון שהחיוב לפרנסה לפי רמת עושרו של אביה יפגע בשיוויון בין בני הזוג, קובע דין "אינה יורדת עמו", ששייך לפי תוס' גם כששניהם ביחד, שהבעל חייב לשלם הסכום שהיה אביה נותן לו היתה רמת עושרו כשל הבעל. כך נשמר עקרון השיוויון בין בני הזוג. ויתירה מזו, לפי תוס' אפשר לומר שגם "עולה עמו" וגם "אינה יורדת עמו" קובעים את אופי חילי הזוג.

עוד יש לומר, דאופי חילי הזוג הנדרש אינו מחייב דוקא שיוויון ביניהם. ייתכן שיש מקרים שבהם האופי הנדרש מחייב עדיפות לאחד מבני הזוג. כך לכאורה יוצא מתוס' הרא"ש (דף סה. ד"ה "תנא קמא"). הרא"ש שם מבסס דין "עולה עמו ואינה יורדת עמו" על "חייב אדם לאהוב את אשתו כגופו ולכבדה יותר מגופו" (יבמות סב:). לפי זה המצב הרצוי בין בני הזוג במקרים

דין "אינה יורדת עמו" כאשר הבעל ואשתו ביחד. רק לגבי הנקה (פכ"א הי"ד) קבורה (פלי"ד הכ"ג) ואלמנה (פלי"ח ה"ג, פלי"ט הי"א) מוזכר דין "אינה יורדת עמו". ובמקומות האלה אין פגיעה בשיוויון בין בני הזוג. אבל פשט זה אינו נראה לי ברמב"ם ואכמ"ל.

שכבודה גדול מכבודו, אינו שיוויון אלא שהבעל יכבדה יותר מגופו.

סלכום

ראינו שני כיוונים בהבנת דין "עולה עמו ואינה יורדת עמו":
 א. דין הקובע רמת החיובים בין הבעל ואשתו. יש לחקור אם דין זה שייך רק בחיובים שביסודם הם חיובי אישות, או שמא יש להרחיב את הדין ולכלול בו אף את החובות הממוניות בין הבעל ואשתו. ויש לחלק בין "עולה עמו" ל"אינה יורדת עמו", ש"עולה עמו" שייך רק בחיובי אישות, מה שאין כן "אינה יורדת עמו".

ב. דין הקובע את אופי חיי הזוג. יש אולי לצמצם דין זה למצב בו הבעל ואשתו דרים בכפיפה אחת. עקרון זה שייך אולי רק בהסבר דין "עולה עמו" היוצר שיוויון בין בני הזוג, אבל "אינה יורדת עמו" הוא דין הקובע רמת החיובים בין הבעל ואשתו. וייתכן שדין "אינה יורדת עמו" במידה שהוא פוגע בשיוויון בין בני הזוג, יופעל דוקא כשאין שניהם דרים בכפיפה אחת.